

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa B. N.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego Warszawa-Białołęka, Dyrektorowi Aresztu Śledczego Warszawa Grochów, Dyrektorowi Zakładu Karnego w Sztumie i Dyrektorowi Zakładu Karnego w Czarnem
o zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 14 lutego 2014 r., sygn. akt I ACa 1152/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adw. K.R. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie z urzędu powodowi nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania powołano się na istnienie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego, czy w razie przyznania faktu naruszenia dóbr osobistych jest dopuszczalne oddalenie roszczenia o zadośćuczynienie w całości, bez choćby zasądzenia symbolicznego zadośćuczynienia. Kwestia ta nie budzi jednak żadnych wątpliwości interpretacyjnych ani nie doprowadziła do rozbieżności w orzecznictwie. Rozstrzygające znaczenie ma już sformułowanie będącego podstawą powództwa art. 448 k.c., zgodnie z którym sąd „może” zasądzić zadośćuczynienie. O ile zatem, gdy nie dojdzie do naruszenia dobra osobistego, to zasądzenie zadośćuczynienia jest niemożliwe, o tyle w razie stwierdzenia naruszenia dobra osobistego zasądzenie zadośćuczynienia jest fakultatywne i podlega ocenie sądu. Nie ma zatem potrzeby wyjaśniania tej kwestii przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.